

aldrene maa traktere og handle om deres Stand og Giftermaal, meget mindre bør en Jomfru gennem noget Tegn vise, at hun vil gifte sig, men vise, at hun kun ved Tvang træder i Brudestol.“

Kvindelig Fremskridtsforening

afholdt sin aarlige Generalforsamling i Mandags. Formanden, Fru Johanne Meyer, afgav Beretning om Foreningens Virksomhed i sidste Aar.

Kvindelig Fremskridtsforening havde været upaaavirket af den reaktionære Strøm, der i Aar havde gjort sig gældende i Europa mod Kvindesagen. Foreningen havde tvertimod fordoblet sine Møder og holder nu hver Mandag Møde i Skindergade 9 enten med Foredrag eller selskabelige Sammenkomster. De offentlige Møder havde været særdeles talrige besøgte, og der var blevet diskuteret mange alvorlige Samfundsspørgsmaal. Der var blevet holdt Foredrag, blandt andre af Kand. Adolf Hansen, cand. mag. Ida Falbe-Hansen, Overretssagfører N. Petersen, Fru Johanne Meyer, Dr. Fraenkel, Kand. Jeppesen Borghjerg, Fru Petersen og flere. Man havde holdt Sommermøder og Julemøder og fornøjelige Sammenkomster.

Medlemstallet var i Aarets Løb steget fra 143 til 180. Indtægten havde været 453 Lr. 11 Øre. Udgiften 404 Kr. Kassebeholdningen var 49 Kr. Skriftet „*Kvindesagens Betydning for Mænd*“, som Foreningen i Aar havde udgivet, vandt mange Købere, saa andet Oplag kunde ventes i en nær Fremtid.

Efter Tur fratraadte de tre Bestyrelsesmedlemmer, Frk. Anna Hansen, Fru Hallgren og Frk. Holm. Fru Nathalie Larsen foreslog at vælge Mænd ind i Styrelsen. Stemningen var herfor, og Frk. Anna Hansen ønskede at fratræde til Gunst for Hr. Skrædermester Andersen. Hr. Andersen blev valgt, Fru Hallgren og Frk. Holm genvalgte. Som Suppleanter valgtes Frk. Broge, Olsen og Beck. Fru Johanne Meyer genvalgte enstemmigt som Formand.

Mandagen den 23. Januar Kl. 8½ Aften afholder Foreningen Møde for Medlemmer med Bekendte i Lokalet, Skindergade 9. Frk. Futterup vil holde Foredrag om Ibsens nye Arbejde *Bygmester Solness*. Ikke Medlemmer betaler 25 Øre.

Kvindelig Læseforening.

I Tirsdags holdt Frk. Futterup her Foredrag om Ibsens nye Arbejde „Bygmester Solness“. Frøkenens interessante Foredrag fulgtes med levende Interesse af den talrige Forsamling, og det føltes, at Foredragsholderen ikke alene er en Dame, der har mange Kundskaber og flittigt studerer Estetik, men det mærkedes ogsaa, at hun er et tænkende Menneske, der som Taler øser af sin egen Originalitets rige Kilde.

Efter Foredraget samledes Medlemmerne til en hyggelig Kop Te. Det store, velindrettede Lokale gør saadanne Møder særdeles tiltalende. De største Værelser, som til dagligt Brug benyttes til Læseværelser, ruller deres Væggeskillerum sammen og er da en

meget stor Forsamlingssal. Foredragsaftenen bliver Hovedindgangen fra den modsatte Side af Lokalerne, saa Studereværelserne bliver Aftrædelsesværelser, hvorfra man træder ind i Forsamlingssalen. Efter det endte Foredrag aabnes nu Adgangen til Biblioteket, Konversationsstuen, hvor man overraskedes ved nydeligt dækkede Teborde, ikke som i et Restaurationslokale, stift og afmaalt, men med rigtig hjemlige Temaskiner, hvorved der laves Te af Foreningens kvindelige Funktionærer.

Her grupperede man sig da om Bordene i livlig Samtale, men med hele Hjemmets Hygge over sig. Kvindelig Læseforenings Styrelse med sin elskværdige Formand, Frk. Sofie Alberti, der egner sig udmærket til sin Plads, gav Tønen an, og de Damer, der til daglig har paataget sig det store Arbejde at være Bibliotekarere, er Foredragsaftenene lutter hyggelige Værtinder. Ved disse Sammenkomster mærker de ogsaa ret, hvilken Gunst de staar i hos Medlemmerne, thi her faar man Tid til at tale sammen. I dagligdags Travlheden er Tavshed og Orden jo en Nødvendighed, skønt der altid fornemmes den største Hensynsfuldhed og venlig Imødekommethed over for Medlemmerne. I det hele taget føles det, at hvor Kvinderne har faaet Lov at indrette og lede, er der fulgt Hygge og Hjemlighed med ud i Foreningslivet. Dette burde berolige alle ængstelige Sjæle for de nye Tiders Tanker og overfor al Tale om Hjemmets Opløsning. Hjemmene opløses ikke — de udvides — Kvinderne bærer Hjemmet med sig ud i Samfundet. Samfundet bliver Hjem.

Om alt sligt passieredes der ved Bordene, om Kunst og Poesi. I Kredsen saas danske og svenske Forfatterinder, deriblandt Massi Bruhn, Ina Lange, Selma Lagerlöf og flere, Lærerinderne Kirstine Frederiksen og Henriette Sten, kvindelig Læge Nielsen, de kvindelige Redaktører Elisabeth Grundtvig og Johanne Meyer, Kunstnere og Studerende, alle interesserede og vel til Mode i deres Forening.

Kvindelig Læseforening udvides stadigt og er, saa vidt os bekendt, den største kvindelige Læseforening i Europa. Der findes næppe et Tidsskrift eller nogen Bog af Betydning, som man søger forgæves der.

Referat af Frk. Futterups Foredrag forbeholder vi os til næste Gang. J. M.

Et Juleminde.

Aa ja saamænd, kære Frue, nu da De beder mig, saa skal jeg føje Dem, hvem véd, maaske havde jeg fortalt Dem det, De nu skal høre, uden Anmodning. Man kan jo være saa fritænkerisk, saa moderne, saa overlegen, man vil, Juleaften kan man ikke, i det mindste ikke i min Alder, lade gaa upaaagtet forbi. Se nu i Aften, jeg kunde jo akkurat lige saa godt have siddet hjemme og arbejdet med mine Præparater, men jeg véd ikke, hvordan det gik eller ikke, jeg maatte ud, maatte hen til et Menneske, der lige som jeg var alene Juleaften.

Saaledes begyndte min gamle Bekendt og Ven, Doktor J., da jeg havde anmodet ham om at fortælle noget fra sin Ungdom.

„Ser De, det jeg vil tale om, er en Juleaften, jeg oplevede for mange Aar siden, jo, lad mig se en Gang, jeg var knap fyldt

23 Aar, saa De kan selv regne ud, hvor længe det er siden. Den Gang ringeagtede jeg Juleaften. Uf, hvor disse evige Julenyheder forekom mig banale, hvert Vindu var jo lige som nu en stor Juleudstilling, alt af den Sort ærgrede og harmede mig lige til selve „Aftenen“ — men Mage til den herlige Juleaften har vist ingen Mennesker oplevet. . . . Gud, hvor var jeg dog lykkelig, lykkelig! . . . Se en Gang disse Brillen — ja De kan vel ikke finde noget mærkeligt ved dem — jeg fik dem den Aften af hende — ser De Mærket der — ja, jeg fik dem af hende, og fra den Tid stammer den Energi, som har svunget mig op til det, jeg nu er.“

Den gamle Doktor tog her sine Brillen af og pudsede dem med en Mine, som forrettede han en højtidelig Handling, endog hele Stellet, der var af Guld, blev pudset i den lille Skindlap.

„Jeg var hos hende den Jul; ingen vidste det. Under et Paaskud var jeg gaaet hjemme fra, fra den Jul, der skulde holdes i mit Hjem. Og jeg var gaaet uden Samvittighedsnag. Den Jul, jeg hidtil havde kendt, var mig jo som sagt afskrækkende.

I flere Dage havde jeg hjulpet hende med hendes Forberedelser — hun elskede Julen — hun skulde i sit Hjem, hos sin Søster og dennes Børn, pynte Juletræ, finde paa Overraskelser, og i al sin Barnlighed hoppede Hjertet i Livet paa hende ved Tanken om Juleaften med, som hun sagde, Knas og Bras og Stads og Julegaver.

Vi holdt jo allesammen af hende, og hun omfattede os alle med sin varmeste Kærlighed, umuligt er det at sige, hvem der optog den største Plads i hendes Hjerte; somme Tider troede jeg, det var mig, men til andre Tider var jeg klar over, at det var Søsteren eller dennes Børn.

Den Juleaften var det et afskyeligt og sølet Vejr, rigtig usundt for Fatigfolk og Syge; men Vejen til hende var kendt og faldt mig aldrig lang eller trist. Og saa ventede der mig en Glæde uden Lige, ja, intet Barn i hele Byen kunde blive mere overrasket og glad, end jeg store Menneske blev ved det fagre Syn af hende, som hun stod der i Døren og ventede mig, angst for, at jeg dog skulde svigte — hun var balklædt i hvid tætsluttende Kjole med en Buket bleg-røde Roser i Brystet — ja, vi græd begge to af Glæde over hinanden, og jeg husker, at jeg, medens jeg kyssede hende, tænkte: blot vi havde en Gud at tro paa, at takke for vor Lykke, en Gud, til hvem vi kunde synge Salmer. — Naa, det havde vi nu ikke, ingen af os, og Savnet har aldrig trykket mig siden. Jeg kom ind i Stuen, iført Kjole og det obligate hvide Slips — saadan havde hun forlangt det — og vi stod foran Juletræet. Hvor det dog straaede! jeg ser det endnu for mig; det var ikke stort, men som Lys og Mørke var fordelt i det, som de brogede Kræmmerhuse, de krusede Kurve og flettede Hjerter var ophængt, fulde af fin Konfekt og kandiserede Frugter, gjorde det et uudsletteligt Indtryk. Jeg husker endnu, hvorledes jeg blev staaende med hendes Haand i min og stirrede ind i Lysene; vi stod længe, længe, tilsidst saa jeg ikke andet end Lysglans, mine Øjne var blinde for alle andre Indtryk, og det blev Følesansen, der fik Overtaget; jeg følte hendes varme Haand i min, og jeg fik en For-